Pregaria.cat

Entrada

De matinada

Com si et veiés.

T'has llevat de matinada. Encara és negra nit. Tothom dorm. Has anat de puntetes fins a la cuina i has fet el cafè. Què bé que entra el cafè a aquestes hores!

Pocs minuts després ja ets a la teva habitació, assegut al terra, sobre la catifa. La llàntia il·lumina la icona de la Mare de Déu que somriu al Fill, entre els seus braços. I comences la pregària.

Quiet, despert, concentrat. Fas una reverència, les mans sobre el pit, davant del teu Senyor, tan a prop. I lentament vas recitant aquella pregària tan antiga, la del pelegrí rus: *Jesús, Senyor, tingues pietat de mi*. Lentament, seguint el ritme tranquil de la respiració. Després només dius internament: *Jesús, Senyor*.

Quina plenitud de significat hi ha en aquests dos mots: *Jesús, Senyor*. Però no ho reflexiones. Saps que són paraules plenes de vida, d'amor, de tendresa, de força, de llum, de pau. Saps, més enllà del pensament, que diuen quelcom molt important sobre la realitat, sobre el cosmos, sobre la societat, sobre les persones, la joia i la justícia. Saps que ets rebut, que t'obren una porta, que hi entra un vent suau, que des de el més profund de tu et miren i com si escoltessis una remor d'harmonia definitiva.

Ets feliç a la matinada.

Quan comencen a sonar els despertadors ja fa estona que portes en el teu cor una bona mesura de felicitat. T'alces lentament del terra. Beses la imatge. Apagues la petita llàntia i encens la llum. Et mires al mirall. "Sí, soc feliç, tu em fas feliç, i ara intentaré de fer feliços als altres".

Una hora més tard anant amb metro cap a la facultat entre la gent, ets un més. Qui podria imaginar que has pregat aquesta matinada! L'únic que ho sap, Ell, t'està acompanyant per dintre.

Evangeli de Marc 1,35.

35 De bon matí, quan encara era fosc, es va llevar, sortí, se n'anà en un lloc solitari i s'hi va quedar pregant